Säh siin on teile mõlemille ja mõni kopik weel pudeli mõdu tarwis, noh küll ma teiega aias kokku saan.

Kas Kaasikus siis aid on?

Ma arwan, sest muidu jookseb iga üks ilma hinnata mängu juurde, aga meie läheme warsi ära.

Minge lapsed peale, ütles isa, meie jõeme kodu, aga tulge kell tümme kodu, ärge tühje asjade peale raha raisage.

Meeta siin on üks rubla, ostke selle eest mõni rät ehk muud, oled ju päris peremehe tüter ja sinu peale waadatakse igal pool suurel silmil, aga ärge tühja palja eest raha wälja antke.

Tänan isa, isamaa eest wõib mõni kopik kulutada, paari sukke ja kindaid kingin ka peale kauba.

Mina tahan siis weikse rätti kasti kinki ütles Enno.

Kingi see rätt kast parem Salmele, ma tean temal ei ole nutsugust, sa teed teise jälle.

Ma olen teda isamaa altarille ohwerdanut ja Salme wõib teda sealt lunastada — — on ka temale liiga weikene, ma luban ilusama temale tulewal talwel teha.

Olgu siis, aga ma oleks teda Salmele soowinut, on ju wäga ilus kast.

Poole tunni pärast läksiwad wend ja õde Salme maja poole, mis werst maad eemal seisis.

Salme tuli neile tee peal wastu, kenas Eesti riides.

Enno lunastas, Salme nägu oli täna ime kena, iga tük tõmbas teda käega enda kulge ja weel enam, kui Salme kasti wäga kiitis. Oleks mull niipalju raha, ostaks ma ta endale, aga läheb wist mõne rubla maksma.

Saab näha, mis isamaa pojad tema eest pakuwad.

Mitme suguse naljatuse kõnedega, mis iseäranis Meeta suust jooksis jõutsiwad platsile.

Wäga ilusas kohas olid nõõrid puie ümber tõmmatut, et rahwas eemal hoida, ja ühest kohast lasti inimesi sisse.

Wäga lõbus oli näha, et keegi nõõride taha ei jäenud ilma hinnata luulama.

Esite mängiti, lauldi peeti weikene kõne ja siis tuli asjade müimine oksjoni wiisil.

Siin on üks ilus rätikute kast hõikas oksjoni pidaja, kes pakub?

Üks rubla, kaks, kolm, wiis ütles wiimaks õpetaja kus hõikas üks päris peremees, ühekõa üks mõisa rentnik kümme täis ütles üks mõisapidaja, tosin täis hüüdis Enno kolm peale selle, weel wiis ja nõnda makseti 20 rubla kasti eest, mis kolm rubla wäärt oli. Hurrah, hüüdis rahwas ühtjale, kes Eestisugust mõisa pidaja oli.

Kahju, et ta käest ära läks, kurtis Salme.

Ole rahul, ütles Meeta, küll tuleb aeg kus weel tarema saad. Nõnda makseti head hinda ja mitmed asjad kingiti jälle tagasi ja müüdi uueste. Wiimaks tuli tans, ja Enno keerutas Salmega kõige enam. Kõige enam rõõmustas rahwast, et ka õpetaja nende rõõmust osa wõttis, aga ka mittu neiud olid omad südamed kaotanud ja nende hulgas ka Meeta ja Salme.

Enno ei lahkunud Salmest kubugi, kui oleks ta kartnut, et mõni teda ära nopib ja nõnda sama lipitses Saare Hindrik Meeta ümber ja Meeta teadis rauda õigel ajal taguda.

Saare Hindrik oli noor päris peremees, kes oma waewa ja teenistuse läbi maja pea peale oli ostnut ja kelle koht weel ilusama koha peal seisis, kui Meeta isal. Ta oli teda igawidi kaunistanut ja loodus lõbustas puie ja jõe läbi teda weel enam. Siin wõis küll laulda: Ilus oled isamaa! Kakstuhat rubla oli ta wälja maksnud ja tuhat weel wõlga, suur ei olnud Saare kohl mitte aga ütlemata kena.

Kas wõin tulewal talwel õis sinu wärawasse sõita, küsis ta ühel tantsu wahel Meetalt?

Kui wanemad selle wasta ei ole, siis Jumala nimel, ütles Meeta, aga meie pulmad peawad talwel enne Jaani olema.

Siis tulen ka enne Jaani kosja, mina ei salli pitka peidmehe aega awalikult. — Weel suruti kord kätt ja keegi ei saanut aru, et lõbus Meeta Hindriku jagu oli.

Kodu minekul aga wedas tee neid ühele poole ja Saare Hindrik palus Ennelt ka ühes tulla wõida.